

Δυστυχίας μεγάλης καιροί,
κι' έπου θύρα κρυφίως άνοιγει:
στέκουν άγρύπνη τάρα φρουροί
κι' όλοι τρών κοντακιάς και κυνήγι.

Κι' ό Περικλέτος ό μελωδός 'μελεί' στό Στέμμα περιφραδός.

Οί Τούρκοι μας ό φίλοι μας' λιγάκι μας τ' άβάσαν,
μέ τή Κανούνι.— Έσσοί' σ' άλήθεια μας' παλάωσαν.
Γιά καταλόγους έκλογών θυμός μας πυροποιεί,
νοθείας τού Συντάγματος άκοιμη φρικαλέας,
και τρέχει διαδήλωσις' στήν Πόλη τήν Ψηλή
μας! μέ τών Έπίσκοπων έκείνου της Έλαίας.

'Ελαιά και' στό Ρωμαίκο και' στήν Σταμπούλ Έλαία,
κι' ό Παπαός ό σκεπτικός
κυτάζει Συνταγματικούς
τών Ρόμν τών Βασιλέα.

Τούρκων άνοιγουν στόματα και τών Ρωμηών λαλίστερα,
φιλάν μας ύπόσχονται και πάντα και παντού,
κι' άλλα μας λένε στήν άρχή, κι' άλλα μας κάνουν ύστερα,
πλήν ελα διορθώνονται μέ τό γιργιγί όντου.

Ήήρανε κι' όί Τούρκαί φόρα
κι' ένεργούν άποκλεισμούς...
άρχισαν κι' έκείνοι θύρα
νά μαθαίνουν τούς θεσμούς.

Βασιληά, κοντολογής
άκου της κλεινής μας γής
τά σπουδαία γεγονότα
κι' από' μέ τόν κεχηνότα.

'Εγκεκροδημένη μία πλάσις κεχηναίων
έντός ουρου σχεδίων σιδηροδρόμων νέων,
πού σάν Ξυγκώ μέ τριμπλαίς και σάν άποκοιμούμαι
τού Κινηματογράφου τούς στίχους ένθυμοσμαι:

Θά γλιστρά, θά ξεγλιστρά,
θά περνά κι' άπ' τόν Μιστρά.

'Εκ τού σουτάδη μάγα: μέσα σέ καφφεναί,
σημαίσις τών Σχολείων, δασκάλου, δεσποτάδες,
και γύρω στής σημαίαις μικρών παιδών κρανία,
πού τάχουν πετσόκώφι: μικρών παιδών μπαλτάδες,
και γύρω' στα κρανία ουζήτησις μεγάλη
πού από τάλλο σόμν χωρίζει: τό κεφάλι.

Σέ πλατείας και σέ δρόμους τών κλεινών Ιουστεράνων
μέ συνεισφοράς έράνων
εις τόν Τραπεζολαίον Ρήγαν παντός είδους προτομαί
όπως' σ' τους άρχαίους χρόνους όί τών 'Αθηνών Έρμαί.

Μία κουμπούρα, μία κάρα,
ένας φάντες, μία ντάμα,
και φρουρών γενναίων φύρα
για τό πρόσωπο ταπί
νά συντόμας ή καινούρια
της πατρίδος προκοπή.

Μας ήλθε κι' ό Χαγνίνο,
'Ιάπων στρατιωτής,
θαυμάζων σάν ήπότης
και τούτο μας κι' έκείνο.

Κι' είπε πώς δίχως άλλο θάλθοινε μερικοί
τάν νέων 'Ιαπωνών
τήν τέχνη νά σπουδάσουν τήν στρατιωτική
'στήν γήν τών Παρθενώνων.

Κι' είπα κι' έγώ σέ τούτον σάν μίμος της Έλλάδος:
φιλε κι' άγαπητέ,
δέν πίστευα ποτέ
τέτοιους χωρατατζήδες πώς έχει: κι' ό Μικάδος.

'Ας έλθουν όμως, φιλε Χαγνίνο,
αυτό συμφέρον για σάς τό κρίνω,
μήτε ζήμια καμμά θά πάθουν,
άπεναντίας κάτν θά μάθουν.

Τών 'Ιαπωνών ή νέα πλάσις
ας είναι πάντα στανή μας φιλη...
σάν πής' στό Τόκοιο, ή μας ξεχώρη...
'πές τού Μικάδου νά μας τούς σταλή.

'Ας έλθουν δέκα και πού πολλοί...
όπως κι' αν είναι κάτν σημαίνουμε...
χαίρε, Χαγνίνο, κι' όρα καλή...
νά μην άργήσουν... τούς, περιμένομα.

Μούπε πώς σδαρεύεται κι' εν ού παικτούς δέν παίζ ει,
και τέλος πάντων έφυγε μέ μία χαρά μεγάλη
σάν έμαθε και' στή Βουλή πώς είναι Γαμπωνέζια
και φανερά' ψήφισαν τόν Πρόεδρο τού Ράλλη.

Καλώς μας ήλθε, Βασιληά, νά λείψ' ή δυστυχία,
ν' άρχισή κι' ό περίπατος εις τήν Δανδροστακία,
και σύγχρονοι φιλόσοφοι, κερατητικοί
για της διπλωματίας μας νά συζητούν κι' έκεί.

Εδοί φονάζιο κι' 'Ελελεύ,
καλώς μας ήλθε, Βασιλεύ.

'Ατίνοιον σέ δρο πιστούς θεάπωντας τού θρόνου
κι' εύχόμεθα καλλίτερα νά ξαναλήθεις τού χρόνου.

Φ.—Κι' ό δού μας' στόν Βασιληά βαρρα πολλά πώς είπαμε
και τώρα βγάλε, Περικλη, τήν σκούρα σου και κύπα μα.
Και Κουμουνδούρον ψάλλοντας επί τού Προεδρείου
ας κατεδώμα' γρήγορα μέ τήν όρη τήν Ιβρα,
γιατί δέν είναι φρόνιμον μεσούντος Νοεμβρίου
νά βγάζουμε τόν σέρκο μας' ψηλά' στα κεραμίζια.

Θαι καρπούσις κοινιλιάς,
μ' άλλους λόγους άγγελάσις.

Μελετόπουλος ό Ντ. Σιουδώνων έν σοφία
έργασίας τεχνικής και συμπόσεων γραφεται,
δέχεται κι' έκμεταλλεύσεις, ειδικότης κατά πάντα,
μίνε: στήν έδον Σταδίου, τέσσαρ' αζών και τράγνα.